

VALVOJAT

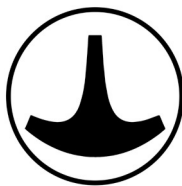

VILLE HANKIPOHJA

VALVOJAT

OMISTETTU VAIMOLLENI

VALVOJAT
VILLE HANKIPOHJA

© 2018 Ville Hankipohja

Kansi: ”oliviaprodesign”

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-976-4

SISÄLTÖ

∞

Autio.....	7
Ilta.....	39
Varuskunta	59
Myrsky nousee	93
Sielunveljet.....	117
Antero Taipale	141
Tutkija	169
Havahdus.....	197
Kapinalliset.....	239
Kuolleet miehet	269

∞

AUTIO

∞

Jäätävä tuuli ulvoi puiden läpi ravistellen lunta kuusten oksilta. Taivaalta ryöppysi lisää lunta tuulen riepotellessa sitä ympäriinsä. Paksut hiutaleet yrittivät tunkeutua sankan kuusimetsän latvuston lävitse täyttämään maan valkeudellaan. Kapea kuu pilkahteli ajoittain raskaiden pilvien takaa valaisten metsää kelmeällä valollaan. Koskematon hanki kimmelteli kuunvalossa, kunnes raskas saapas repäisi lumipenkkään reiän tumman hahmon syöksyessä puiden välistä. Lumi rasahteli nopeiden askelten alla ja hiljaisen metsän täytti raskaan hengityksen aiheuttama huohotus.

Taivaalta satava lumi alkoi hiljalleen paikata hahmon rikkomaa hankea, mutta ei saanut työtä päätökseen, koska toinen saappaiden peittämä jalkapari kylvi tuhoa valkeaan peitteeseen. Kolmannen asteen luutnantti Jonas Halla juoksi lumen peittämän tiheäkasvuisen kuusimetsän läpi yrittäen säilyttää näköyhteyden takaa-ajamaansa mieheen, Elias Autioon. Tällä oli yllään tummanharmaat talvihousut sekä tummanruskea, polviin asti ulottuva talvitakki, joten miehen erottaminen ei ollut helppoa synkässä kuusimetsässä. Aution takin huppu oli vetäytynyt taakse paljastaen sänkisen pään, mikä kiilteli hiestä kylmyydestä huolimatta, kun mies juoksi henkensä edestä

upottavassa hangessa. Kylmä viima tuntui purevana korvissa, sillä mies ei ollut ehtinyt kiireessään laittaa pipoa päähänsä.

Autio pysähtyi äkisti liukastellen pehmeässä hangessa ja käänsi karvahansikkaiden peittämässä kädessään olevan sarjapistoolin luutnantti Hallaa kohti. Jonas käännähti kesken juoksun ja suojautui läheisen puun taakse, mutta hänen vauhtinsa pysähtyi vasta, kun hän törmäsi siihen olkapää edellä. Paksu kuusi tärähti iskun voimasta ja pudotti lunta oksiltaan. Samalla Aution sarjapistoolin kajahdukset kaikuivat metsässä. Kaksi pyöreää lyijyluotia viuhui vaarattomasti puun ohi ja kolmas päästi äänekkään räähdyksen osuessaan puun toiselle puolelle. Osuma lennätti kaarnankappaleita ilmaan taivaalta satavien hiutaleiden sekaan.

Jonas puristi sarjakiväärinsä kahvasta, siirsi sormensa aseeseen laukaisimelle ja nosti sen ampumavalmiuteen. Hän tuki lyhyttä asetta sen etuosasta toisella kädellään ja astui puolittain esiin puun takaa valmiina vastaamaan tuleen, mutta Autio oli jo jatkamassa karkumatkaansa. Mies syöksyi kahden kuusen välistä ja sysäsi edellään olevan oksiston syrjään käsillään, mikä heitti niiden päällä olleen lumen ilmaan. Aution selässä, rintakehän yli vedetyn hihnan varassa roikkuva ohut miekka heilahteli puolelta toiselle kuusenoksien napsahtaessa takaisin paikoilleen. Luutnantti Halla siirsi sormensa pois laukaisimelta, laski sarjakiväärin piipun maata kohti ja lähti miehen perään. Käskyjen mukaan Autio tuli vangita elossa, jos vain mahdollista.

Päästyään kuusikaksikon ohi luutnantti erotti Aution tumman hahmon katoavan lumimyräkan luoman valkoisen peitteen taakse, kun tämä poistui metsän siimeksestä aukealle. Tuuli oli yltynyt ja pyry lisääntynyt, mikä loi raivoisan myrskyn metsän ulkopuolelle. Tiheänä kasvava kuusimetsä oli toiminut verhona ympäröivälle myräkälle ja esti suurinta osaa

lumisateesta pääsemästä metsän ytimeen. Jonas hidasti vauhtiaan päästessään metsänreunaan, sillä näkyvyys katosi lähes täydellisesti jo muutamassa metrissä. Valkoisena hohtavan seinämän läpi ei nähnyt oliko Autio mahdollisesti jäänyt väijymään seuraajaansa.

Luutnantti nosti sarjakiväärin ampumavalmiuteen ja lähti etenemään hitaasti seuraten Aution jättämiä jalanjälkiä, joita rankka lumisade peitti nopeaan tahtiin. Hän asteli aukiota eteenpäin muutama sata metriä, kunnes tunsu jalkansa osuvan johonkin kovaan esineeseen lumen alla. Tuntien Aution maineen räjähteiden asiantuntijana ja peläten mahdollista ansaa, hän otti varovasti askeleen taaksepäin. Esine ei tuntunut antavan periksi, kun hänen jalkansa osui siihen, joten kyseessä ei ollut ainakaan painoon reagoiva räjähdde. Jonas kumartui tutkimaan asiaa, mutta samassa hänen aistinsa kertoivat jonkin olevan pielessä. Luutnantti ei pystynyt suoraan sanomaan mikä häntä uhkasi, mutta jokin häiritsi hänen vuosia kestäneen sotilasuransa aikana kehittyneitä aistejaan. Peläten väijytystä luutnantti nousi hitaasti ylös ja vilkaisi ympärilleen. Hän oli aikeissa perääntyä lumen alla olevan esineen luota, kun hän erotti pohjoisen suunnasta vaalean ympyrän lumisateen keskeltä. Hän nosti sarjakiväärin piipun ympyrää kohti ja havaitsi, että ympyrä laajeni nopeasti. Tuuli kantoi mukanaan vaimean murinan ulvoessaan hänen kypäränsä ympäri ja luutnantti ymmärsi viimein, mikä häntä lähestyi myräkän keskeltä.

Luutnantti hyppäsi syrjään kaikilla voimillaan ja laskeutui kyljelleen pehmeään nietokseen. Vain muutamaa sydämenlyöntiä myöhemmin massiivinen, musta höyryveturi syöksyi muristen hänen ohitseensa ja sen nokassa oleva korkeaherkkuinen lamppu loi pitkän valokiilan junan eteen. Veturi oli uusinta tekniikkaa edustava valtava höyryveturi, jonka tuplapiiput

kohosivat kaksikerroksisen omakotitalon kattoa korkeammalle. Sen ohjaamoon päästäkseen piti kiivetä veturin takaosassa sijaitsevia tikkaita pitkin, sillä jo pelkästään veturin suuret, metalliset pyörät olivat aikuista miestä korkeammat. Vaikka Halla ei tiennyt junien tekniikasta juuri mitään, hän oli kuullut, että nämä uudet, isot veturit kulkivat jonkinlaisen keinopuristetun hiilen avulla, minkä hyötysuhde oli tavanomaista hiiltä huomattavasti parempi. Hän ehti juuri ja juuri erottaa veturin kyljestä isoilla hopeisilla kirjaimilla painetut sanat ”Valtion Rautatie”.

Veturin edessä oleva valtava aura puski junaraiteen peittäneen lumen syrjään ja heitti sitä myös hangessa makaavan luutnantin päälle. Hän kaivautui penkasta ylös, kun neljällä isolla tavaravaunulla varustettu juna jatkoi jylisten matkaansa etelään kohti Pielin varuskuntaa. Junarata oli ollut kokonaan peittynyt nietoksen alle ja Jonas oli lyönyt jalkansa metalliseen kiskoon. Veturin aura oli nyt paljastanut junaraiteen, mutta rankka lumisade alkoi välittömästi piilottaa sitä uudelleen. Luutnantti Halla ei ollut kiireessään osannut arvioida, että hän oli seurannut Autiota tämän piilopirtiltä jo junaradalle asti. Jos hän arvioi heidän reittinsä oikein, Autio oli ensin suunnannut pois Uramojärveltä, minkä rannalla tämän pirtti sijaitsi. Metsän siimeksessä mies oli kulkenut ensin luoteeseen, mutta yrittänyt karistaa luutnantin kannoiltaan kääntämällä kulkusuunnan takaisin itään kohti järveä.

Pudistellessaan lumia päältään luutnantti mietti alueen karttoja, joita oli tutkinut ennen liikkeelle lähtöä. Junarata sijaitsi Aution mökistä pohjoiseen ja kaarsi ennen mökkiä lounaaseen, kohti Ylisenjärveä. Jos he olivat nyt junaradan kohdalla, se tarkoitti, että tästä paikasta koilliseen sijaitsi Uramojärvelle vievän joen suulla vanha mylly. Mylly tarjoaisi Autiolle väijy-

tysmahdollisuuden, mikä oli miehen etsintäkuulutuksen mukaan eräs tämän suosimista metodeista. Autio oli maineensa mukaisesti häikäilemätön opportunisti, joka käytti kaikki vähäisintäkään etua antavat tilanteet välittömästi hyödyksi. Luutnantti hengähti syvään ja jatkoi Aution jälkien seuraamisesta sarjakivääri valmiina. Hänellä ei ollut aikaa odottaa vartio-tovereitaan, koska Aution jäljet saattaisivat myrskyn johdosta kadota nopeasti.

Pian Halla erotti ilmassa leijuvan valkoisen verhon takaa tumman rakennelman. Noin puolen kilometrin päässä junaradalta sijaitsi jään peittämä joen kaventuma, minkä varrelle oli aikoinaan rakennettu vesimylly. Joen ylittämiseen oli tehty vankka puusilta, missä oli vanhaan tapaan kaide vain toisella laidalla, vasemmalla puolella Hallasta nähden. Vuosien vierimisestä huolimatta vanha silta ei ollut haurastunut ja se toimi yhä lähialueen joen ylityspaikkana. Itse mylly ei ollut nähnyt toimintaa pitkiin aikoihin, koska se oli poistettu käytöstä jo toistakymmentä vuotta sitten. Mylly oli iso, neliömäinen rakennus aivan rantatörmällä ja sen kyljessä sijaitsi massiivinen vesipyörä, mikä pyöri veden virtauksen mukana, kun joki ei ollut jäässä. Myllyn toisessa päädyssä sijaitsivat isot pariovet, mistä myllyn tuotteita oli pääsääntöisesti rahdattu. Rakennuksen etuosan sivussa oli pienempi ovi henkilökuntaa varten ja sen luo pääsi suoraan sillalta. Aution jalanjäljet suuntasivat sivuovea kohden.

Myllyn seinillä oli vain muutama ikkuna, mitkä oli peitetty puisilla luukuilla. Ison rakennuksen toisella laidalla sijaitsi pyöreä, valkoinen viljasilo, mikä kohosi melkein kaksi kertaa korkeammalle kuin myllyn katto. Itse mylly oli maalattu tummanpunaiseksi ja ikkunoiden sekä ovien karmit valkoisiksi. Maali oli aikaa myöten haalistunut ja halkeillut, koska kukaan ei ollut

huoltanut sitä vuosikausiin. Katto oli laatoitettu harmaaksi, mutta osa kattotiilistä oli ajan kuluessa irronnut ja pudonnut maahan. Tiiviit kattorakenteet olivat kuitenkin yhä kunnossa, mikä esti lumen pääsyn suoraan myllyyn.

Jonas lähti yltämään siltaa jäisen puun raksahdellessa hänen jalkojensa alla. Hän tarkkaili myllyä tiiviisti, koska odotti väijytystä hetkellä millä hyvänsä. Autio ei pettänyt odotuksia, kun tumman hahmon liikahtus kiinnitti luutnantin huomion myllyn etuosissa sijaitsevaan ikkunaan, jonka luukku oli hie-
man raollaan. Ennen kuin Halla ehti kääntää aseensa tätä kohti, sarjapistooli kajahti kolmesti. Halla hypähti sivulle ja painautui kaidetta vasten, kun kolme raskasta lyijyluotia räsähteli siltaan lennättäen lumen ja jään peitossa olevia puunkappaleita ilmaan. Sarjapistoolin kimakat äänet katosivat nopeasti viiltävään tuuleen. Luutnantti nosti sarjakiväärin ja tähtäsi sillä ikkunaa kohti, mutta Autio oli jo poistunut sen luota. Halla nousi ylös ja syöksähti nopeasti myllyn oven luo, jotta Autiolla ei olisi mahdollisuutta ampuu häntä kohti uudelleen avomaastossa. Jonas painautui seinää vasten oven vierelle ja jäi hetkeksi kuuntelemaan.

Kun mitään ei kuulunut, hän nosti sarjakiväärin ylös tarkistaakseen sen lippaan toimivuuden. Näin rankka sää saattoi aiheuttaa ase-
nen toimivuudessa ongelmia, siitäkin huolimatta, että se oli suunniteltu toimimaan myös kylmässä säässä. Aseen lipas sijaitsi sen ison olkatuen sisällä, missä pystyi säilyttämään myös kahta varalipasta. Halla työnsi etu- ja keskisormellaan lipasta taaksepäin, jolloin sen jousella varustettu tuki antoi periksi ja lippaan etuosa pompahti ylöspäin. Luutnantti tarkisti pikaisesti lippaan rakenteen ja varmisti, että kaksi päällimmäistä ammusta olivat kunnossa. Lipas sisälsi kaksi vierekkäistä ammusrivistöä ja kaksi ylimmäistä luotia oli näkyvissä lippaan

yläosasta. Tarkistettuaan lippaan, Jonas painoi sen takaisin rumpuun, jolloin jousitettu tuki päästi vaimean napsahduksen ja lukitsi lippaan paikoilleen.

Luutnantti Hallan ase oli Rima-yhtymän valmistama SK78-mallinen sarjakivääri, mikä oli nähnyt päivänvalon ensimmäisen kerran kaksi vuotta sitten valvojien vuonna 378. Ase oli saanut lempinimen ”vasama”, koska se oli kokonsa puolesta huomattavasti lyhyempi kuin edeltäjänsä SK70-sarjakivääri. Vasama oli alle puoli metriä pituudeltaan, jos sen olkatuen piti normaaliasennossa. Ase oli pääasiallisesti suunniteltu kaupunkitaisteluun lyhyillä ja keskipitkillä välimatkoilla, mihin sen kompakti koko soveltui erinomaisesti. Pidemmillä matkoilla asean olkatuen takaosan pystyi vetämään ulos, mikä pidensi asetta ja helpotti tähtäämistä. Vasamaa ei ollut kuitenkaan varsinaisesti tarkoitettu kaukoammuntaan, koska se oli kohtalaisen epätarkka pitkillä etäisyyksillä. Sitä tarkoitusta varten aseesta oli kehitetty erillinen kaukokivääri-versio.

Vasaman kevyestä metalliseoksesta valmistettu rakenne auttoi kompensoimaan raskaiden lyijyluotien painoa ja piti asean painon alhaisena. Yhdistettynä asean pieneen kokoon se oli täydellinen mukana kuljetettava sarjatuliase, mikä teki siitä välittömästi Suojajoukon vakioaseen. Asean laukaisiin oli suunniteltu siten, että jos sitä painoi kerran kevyesti vetämättä sitä pohjaan asti, ase ampui vain yhden luodin. Jos laukaisiin painettiin pohjaan, vasama ampui sarjaa, kunnes lipas tyhjäksi. SK78:den sarjakiväärin uudistettu laukaisiin toi mukanaan myös kahvassa sijaitsevan painonapin, mikä esti laukaisimen toiminnan, jos sitä ei painanut pohjaan.

Halla laittoi oikean kätensä asean kahvalle ja ojensi etusormen laukaisimen yläpuoliselle alueelle, jottei laukaisisi asetta vahingossa. Hän painoi olkatuen tiukasti oikeaa olkapäätänsä

vasten ja laittoi vasemman kätensä laukaisimen edessä olevalle tuelle vakauttamaan asetta. Hän otti muutaman askeleen seinää myöten raollaan olevalle ovelle, mistä Autio oli mennyt myllyn sisälle. Oven eteen kasautunut lumi oli liukunut oven mukana syrjään ja vahvasti miehen käyttämän kulkureitin. Luutnantin oli pakko mennä samasta ovesta sisään, sillä hän ei omin avuin saisi isoja pariovia auki niiden eteen kasautuneen ison lumikinoksen tähden. Hän ei myöskään uskonut, että saisi myllyn ikkunoita auki rikkomatta niitä, sillä niiden hakaset ja saranat olivat varmasti ruostuneet kiinni myllyn seisoessa käyttämättömänä. Myllyn toisella puolella saattoi olla muita ovia, mutta hänellä ei ollut aikaa lähteä kiertämään rakennusta etsiäkseen vaihtoehtoisia oviaukkoja. Mitä enemmän hän tuhlassi aikaa, sitä varmemman ansan Autio pystyi hänelle järjestämään.

Luutnantti työnsi sarjakiväärin lyhyen piipun oviaukkoon ja tönäisi sillä ulospäin avautuu ovea auki. Ovi päästi vaimean narahduksen ja aukeni hieman enemmän ennen kuin raskas lumi pysäytti sen. Oviaukko oli kuitenkin avautunut tarpeeksi suureksi, jotta Halla mahtui siitä varusteineen helposti sisään. Hän astui sarjakivääri valmiudessa hitaasti oviaukon läpi ja valmistautui henkisesti väijytykseen. Hän pysähtyi ovenrakoon totuttamaan silmiään pimeyteen, sillä vaikka paksut pilvet enimmäkseen peittivät kuun, ulkotilat täyttävä valkeus oli valtava kontrasti myllyn täydelliseen pimeyteen.

Hiljalleen Jonas alkoi erottaa myllyn sisätiloja ja ensimmäisenä hänellä oli vastassa rakennuksen varastotila, missä myllyn tuotteita oli aikoinaan varastoitu lähelle suuria pariovia. Tila oli täysin avoin, lukuun ottamatta tasaisin välein sijaitsevia kattoa kantavia tukipylväitä. Myllyn puisten ikkunaluukkujen läpi paistoi äärimmäisen vähän valoa sisään, mutta sitä tuli sen ver-

ran riittävästi, että rakennuksen sisälle muodostui aavemainen tunnelma. Katon valtavat tukipuut olivat kuin jättiläisen koura ja ne pimensivät kattorakenteet lähes kokonaan, mikä vahvisti painostavaa tunnelmaa. Myllyn vanhat seinät eivät kyenneet pitämään kylmää ulkona, joten seinät ja puinen lattia olivat vaalean huurteen peitossa.

Yksityiskohdat alkoivat erottua, kun Jonaksen silmät lopulta tottuivat pimeyteen. Vasemmalla ovesta, sisempänä myllyssä, huoneen keskustaa hallitsivat valtavat myllykivet, joilla viljaa oli jauhettu myllyn ollessa toiminnassa. Myllynkivien yläpuolella oli rataskoneisto, mistä lähti raskas puomi seinän läpi rakennuksen kyljessä olevaan vesipyörään, mutta rattaiston yksityiskohdat jäivät katon varjoihin piiloon. Myllyn toisella laidalla oli muutama erillinen, seinillä erotettu huone, joiden katto muodosti ison parven myllyn takaosaan. Huoneiden edestä nousivat jyrkät portaat parvelle, minkä kaiteen takana Autio saattoi hyvin piileskellä. Parvi tarjoaisi tälle korkean maaston edun ja Jonaksen olisi hyvin vaikea lähestyä sitä, koska suojaa ei juuri ollut tarjolla. Myllyn keskiosa oli myllynkiviä ja tukipylväitä lukuun ottamatta täysin avointa tilaa, mikä tarjosi parvella olijalle käytännössä ampumaradan.

Luutnantti astui ovesta kokonaan sisään ja painautui seinää vasten. Hän ei kyennyt näkemään kunnolla myllyn takaosien pimeyteen, koska siellä ei ollut laisinkaan ikkunoita. Autio tiesi varmasti, että Halla oli tullut tämän perässä myllyyn, joten piileskelystä ei olisi ollut mitään hyötyä. Luutnantti nappasi vasemmalla kädellään suojaliivinsä taskusta pitkulaisen kohdevalaisimen ja napsautti sen päälle sen takapäädyssä olevasta painonapista. Metalliseen kartioon rakennettu valaisin räpsähti päälle ja loi kapean valokiilan eteenpäin. Hän haravoi valaisimen avulla myllyn sisäosia ja eritoten parvea, ennen kuin lähti

liikkeelle.

Jonas päätteli, että paras vaihtoehto olisi lähestyä parvea hitaasti, sarjakiväärin etuosan levätessä valaisimella varustetun käden päällä. Hänen olisi pakko ampua, jos Autio näyttäytyisi edes hieman, sillä hän ei voinut antaa Autiolle tilaisuutta ampua näin avoimessa tilassa. Vaikka Autio olikin tunnettu lähinnä räjähdetuntemuksestaan, tämä oli raporttien mukaan myös kohtalaisen kokenut sarjapistoolin käyttäjä.

Luutnantti lähti hitaasti etenemään kohti parvea ja lattia päästi vaimean narahduksen hänen askeleidensa alla. Jonakseen otettua vasta muutaman askeleen kohti huoneen takalaitaa, hänen jalkansa osui lattialla lojuneeseen metalliesineeseen. Esine lähti osuman voimasta liukumaan kalahdellen huurteen peittämää lattiaa pitkin. Hän käänsi valaisimen sitä kohti ja huomasi sen olevan Aution hylkäämä S1 -mallinen sarjapistooli. Luutnantti ei ehtinyt ihmetellä asiaa hetkeäkään, sillä hänen vaistonsa loivat pakottavan tarpeen kääntyä ympäri. Jonas käännähti ympäri ja huomasi, kuinka Autio hyppäsi hänen kimppuunsa katon tukipuiden varjojen seasta. Aution kädet oli nostettu pään yläpuolelle ja ne pitivät kiinni ohuen miekan kahvasta.

Hallalla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin päästää irti valaisimesta ja nostaa sarjakivääri kaksin käsin miekan tielle. Miekan iskun voima oli niin kova, että ase kirposi hänen otteestaan. Sarjakivääri lennähti jääkerroksen peittämällä puulattialle kalahtaen ja Jonas oli hetkellisesti aseeton. Autio käytti välittömästi tilaisuutta hyväkseen ja löi miekalla uudelleen. Jonas reagoi nopeasti tekemällä kuperkeikan sivulle ja kierähti kauemmas vastustajastaan. Autio kompuroi muutaman askeleen verran, kun tämän isku ei osunutkaan kohteeseen. Luutnantti Halla sai kierähdyksensä ja Aution kömpelyyden takia

VALVOJAT

Nämä mysteerisillä kyvyillä varustetut ihmiset ottivat val-
lan melkein neljäsataa vuotta sitten yhden yön aikana.
Nykyään heidän hallintonsa on rautainen ja järkkymätön.

Valvoja vastustavat ainoastaan kapinallisiksi leimatut
ihmiset. Nämä kutsuvat itseään nimellä ”Vapaat”, millä
he kuvaavat sitä, että he ovat ainoat todelliset vapaat ihmi-
set koko Itämaassa. He haluavat ihmisille samat oikeudet
kuin valvojilla ja ovat valmiita tekemään mitä tahansa sen
edestä.

Valvojen armeijan erikoisyksikössä työskentelevä kol-
mannen asteen luutnantti Jonas Halla on tavallinen ihmi-
nen, mutta hänen tehtävänsä on metsästää kapinallisia.

Ja hän on hyvä työssään.

”Valvojat” on Ville Hankipohjan esikoisromaani, joka
esittelee valvojen hallitseman kiehtovan maailman.

Romaani on toiminnallinen kertomus sotilaasta, joka
elää vaihtoehtotodellisuuden Suomessa. Tarinan tapahtu-
mat muuttavat miehen elämän peruuttamattomasti.

